

Тжга и Нужда навели глави: станало имъ мъчно и обидно.
— Е, да опитамъ азъ, а? лицемърно въздъхнала Лѣн-
ность и тръгнала къмъ двора на Петра, като се клатушкала.

Дошла и легнала до огъня при Петра. Тръбвало той да
отиде на работа, а нему на умъ не идвало даже. Жена му го
буди, придумва.

Разсърдилъ се Петъръ и наругалъ най-напрѣдъ своята
стопанка. И провървѣло се така. Излежава се селянинътъ
цѣлъ день въ кжщи, а работата го чакала: сѣно да се събира,
житото прѣзрѣло, капе. Като го гледала жена му, отпуснала
се и тя: дѣцата мръсни, ходятъ гладни. Започнали се кавги,
побоища.

Излѣзла Лѣность на запустѣлия дворъ, отворила вратата
и вика:

— Елате, сестрици, да се порадвате на моята работа. Въ
кжщи лежа и пакъ работа върша.

Бързатъ сестрицитѣ, гледатъ — точно така: не можешъ
да узнаешъ прѣдишното домакинство. . . Нито коне, нито
крави. . . Опустѣло, развалило се всичко и като че ли очак-
вало желанитѣ гости: Тжга и Нужда, а тѣ насрѣща.

— Е, сестрице, благодаримъ, — думатъ тѣ. — Прости на
насъ, глупавитѣ: виждаме сега, че не напраздно хората те на-
ричатъ майка на всички пороци. Отъ сега нататъкъ ти ще ни
бъдешъ началница.

И двѣтѣ сестри се поклонили низко на Лѣность.

*
*
*

Развеселила се Лѣность, допаднали и сестринскитѣ пох-
вали и ѝ станало тѣсно въ селската кжща. Пощѣло ѝ се да
покаже своята сила въ господарскитѣ палати, да поцарува, да
се нашири и забавлява съ богатитѣ хара.

Повикала Лѣность горската кукумявка, сѣднала между
силнитѣ ѝ крилѣ и се понесла далече—далече отъ селската
кжщурка, въ богатия градъ.

На Петра работитѣ тръгнали пакъ добръ, по-добръ от-
колкото по-рано. И Лѣность вече не го посѣщавала!

Харесало се на Лѣность въ градскитѣ високи палати по-
вече, отколкото въ бѣднитѣ селски кжщи: тамъ имало и по-
меки постелки, и по-сладко ядене — а на нея това трѣбвало.

Прѣв. * * *